

KIRMIZIFARE

ISSN 1300-3291

Çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 33

Temmuz 1994

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince ince-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 33

Temmuz 1994

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

#

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

#

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 40.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı: 400.000 TL,

Taahhütlü: 520.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 50.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 60.

*

Filmler: Reprograf(511 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç Baskı: Tok Ofset (544 62 00)

Kapak Baskısı: Ak Basım (244 58 16)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

Kapak: Mustafa Delioğlu

Merhaba!

Sıcak yaz günleri çoktan geride kaldı. Çünkü bu satırları yazdığımız sırada sonbahar geldi bile. Gecikmeli son yılımız olmasını umduğumuz 1994'ün sonlarına geldik artık.

Aramızda kalsın, çok zor bir yıldır bizim için. Hani bazılarınızın Anadolu liseleri, kolejler ya da özel okullar için sınavlara hazırlanıp durduğu zor yıllar var ya, işte öyle bir yıldır bizim için. Size dertleşmek için yolladığımız mektuplarımızdan da anlamışsınızdır zaten.

"Kırmızıfare için ne yapabiliriz?" diyerek bizi arayan abonelerimizin tümüne sevgilerimizi sunuyoruz. Sizin hâlâ okumayı seven bireyler olmanız, zaten yapabileceğiniz en iyisi. Sizden ancak şunu dileyebiliriz: Kırmızıfare'mizi, tanımayan arkadaşlarınıza da tanıttın.

Edebiyat ve sevgi dolu günler,

Fatih Erdoğan

Kilerdekiler

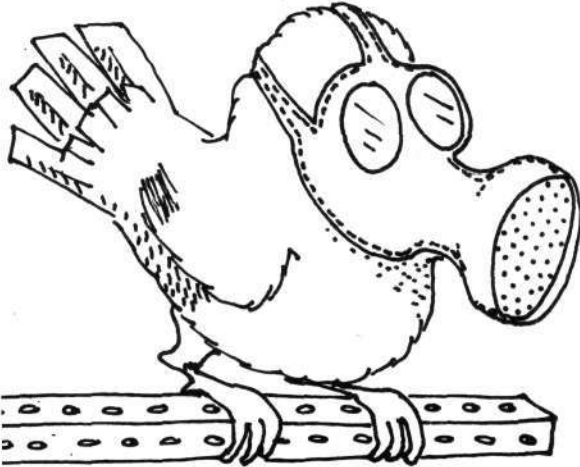
Kuşlar	Ayla Çınaroğlu	3
Suç Kimde	Aysel Gürmen	4
Anıl'ın Güvercinleri	Güngör Köknel	10
Fındıkfaresi		15
Onu Seviyorum (22)	Fatih Erdoğan	19
Ayı	James Oliver Curwood	20
Bir Farklı Kahraman	Uğur Esgün	25
Serdar Bali'de	Nuran Turan	30
Bilim -Oyun	Fatih Erdoğan	31
Bir Kitap Bir Yazar	Selma Erdoğan	32

KUŞLAR

*Ne evlerinde, soba yanar,
Ne otomobil kullanırlar.
Üstelik sigara da içmezler
Ve fabrika işletmezler bilirsiniz.
'Düşünmezler mi dersiniz "nedendir,
Nedendir bu çektiğimiz;
Soluduğumuz bu pis hava, bu duman, bu. is?
Gitmeliyiz,
anlaşıldı, insanlardan uzaklara gitmeliyiz".*

3

Ayla Çınaroğlu

SUÇ KİMDE

AKSEL GÜR MEN

BİR İNSAN hem suçlu hem de haklı olur mu? Olur, olur!.. Bizim evde olur.

Filmlerde yakışıklı polis amcaların yakaladıkları insanlar mahkemede ya suçsuz bulunup serbest bırakılırlar, ya da suçlu bulunup hapse atılırlar. Bu bana çok mantıklı geliyor. Ancak ablam ve benim için böyle bir durum söz konusu değildir. Ne zaman kavga etsek annemle babam ikimizi de hem haklı hem de suçlu bulur. Tıpkı bu akşam olduğu gibi.

Babamın eve gelmesi yakındı. Annem mutfakta yemek hazırlarken ben ve ablam çizgi film izliyorduk. Ben bir yandan da son günlerde beni çok rahatsız

eden bir konuyu düşünüyordum. Ablam, annem ve babam tarafından nerdeyse her gün tebrik ediliyordu. Neden mi? Neden olacak? Problem çözdüğü için.

Beni de tebrik etsinler diye neler yaptım neler. Anneme çok şikayet ettiği ev işlerinde bile yardım ettim. Bana yalnızca, "Aferin," dediler. Anlaşılan tebrik edilmek için ille de problem çözmek gerekiyordu.

Ablama baktım; kendinden geçmiş, filmi izliyordu. Ablam film izlerken kendine konuşulanı bile duymaz. "Tam zamanı," deyip odamıza gittim. Ablamın okul çantasından, içinde sayıların yazılı olduğu defteri aldım ve güzelce

Ablamın saldırısına uğrayınca defteri anneme ulaştırma şansımın kalmadığını anladım. Yine de onca zahmetle çözdüğüm

Defteri hemen arkama sakladım ama pek yararı olmadı. Ablamın kolları çok uzun olduğu için kolaylıkla deftere ulaşip çekmeye başardı. O çekti, ben çektim; o

çekti, ben çektim... Sonunda defter onun elinde, bense sırtüstü yerdeydim. Canım acıdığı için değil, ama defteri ablama kaptırdığım için ağlamaya başladım. Ben ağlamaya başlayınca ablam bana acımış olmalı ki, o da ağlamaya başladı. Üstelik benden daha çok ağlıyordu. Ayıp olmasın diye ben ondan daha da çok ağlamaya başladım. Seslerimiz birbirine karışıyor, hangi sesin hangimize ait olduğu ayırt edilmiyordu.

Annem panik içinde, "Ne oldu, ne oldu?" diye odaya daldığında, hiçbirimiz sorusuna yanıt verecek durumda değildik. Çok dik bir dağın tepesinden aşağıya yuvarlanan kayalar gibiydik. Kendimizi ağlamaya öylesine kaptırmıştık ki, susmamız nerdeyse olanaksız gibiydi.

Annem yanıt alamayacağını anlayınca hızla başımızı, kollarımızı ve bacaklarımızı kontrol etti. Öyle çok korkmuştu ki, çenesi ve elleri titriyordu.

Sağlam olduğumuzu anlayınca, ikimizin de sesini bastıran bir sesle "Susuuun!" diye bağırdı. Annem sık sık

bağırır, ama bağırdı mı iyi bağırır.

Ablamla ben, üzerine su atılmış alevlere döndük. Bir anda sesimiz soluğumuz kesildi. Annem "Şimdi söyleyin bakalım! Sorun ne?" diye sorunca ablam elindeki defteri anneme göstererek, "Bak!" deyip yeniden ama bu kez sessizce ağlamaya başladı. Meğerse bana değil, defterine ağlıyormuş. Ben de altta kalmadım tabii. "Ablam beni itip yere düşürdü. Canım çok acıdı," deyip ben de ablamın yaptığı gibi sessizce ağlamaya başladım. Annem bir kez daha bizi aynı yöntemle susturdu.

Ablam, "Ben suçsuzum anne. Selen defterimi karaladı," dedi. Ben hemen, "Ben de suçsuzum anne. Ablamın defterini karalamadım. Yalnızca problem çözdüm. Hepsi de doğru. Kontrol et istersen," deyip annemin beni tebrik etmesini bekledim.

Annem defteri aldı ve yatağımın köşesine oturdu. Defteri şöyle bir inceledikten sonra güzelim süslü problemlerimin olduğu sayfayı, "Caaarrt!" diye yırttı. Sayfayı bana, defteri de ablama uzattı

ve "Bunca yaygara yapmanıza gerek var mıydı? Ödümü kopardınız!" dedi.

Ablam yine ağlamaklı oldu. "Suç bende mi anne?" diye sordu. Ben de aynı soruyu sorunca ablamın sesi yankılanmış gibi oldu.

Annem çaresiz kaldığı zamanlarda yaptığı gibi derin derin nefes aldı, ellerini havaya kaldırıp bir şeyler mırıldandı. Ne dediği anlaşılmıyordu.

Ben ve ablam merakla annemin suçluyu bulmasını bekliyorduk. Annem bir kez daha derin bir nefes aldıktan sonra, "Çocuklar! Dünyadaki bütün hakimler bir araya gelse, yine de hanginizin suçlu olduğuna karar veremez!" dedi.

Vay canınaaa! Demek, bu iş bu kadar zordu. Ablamla ikimizin neden her zaman hem suçlu, hem de haklı bulunduğunu sonunda anlamıştım.

Ablam suçsuz olmakta kararlıydı. "Sen hep böyle yaparsın anne. Büyük olduğum için suçsuz bile olsam beni de suçlu buluyorsun. Haksızlık bu! Abla olmaktan nefret ediyorum." dedi. Ablam

haklıydı. "Evet anne beni de hep suçluyorsun. Ben de abla olmaktan nefret ediyorum," dedim.

Annem, "Yeteeeeer. İkiniz de haklısınız! Ay pardon, ikiniz de suçlusunuz ve ikiniz de cezalısınız! Babanız gelinceye kadar odanızdan çıkmayacaksınız! Sesinizi de duymak istemiyorum," derken kapının zili çaldı.

Annemin gözleri ıslıl ıslıl oldu. Bir çocuk gibi ellerini çırpı ve 'Yaşasın. Kurtarıcım geldi," diyerek zıplaya zıplaya kapıyı açmaya gitti.

Ablam, "İyi iyi, cezadan kurtulduk," dedi. Ben cezayı çoktan unutmuştum. Annemin kurtarıcısını merak ediyordum. Kapıya koşmamak için kendimi zor tutuyordum.

Gizlice kafamı uzatıp kapıya baktım. Gelen yalnızca babamdı. Annem üzölmüş olmalıydı.

Babam kapıda annemle fısır fısır bir şeyler konuştuktan sonra odamıza geldi. Ablamla beni dinledikten sonra her zamanki gibi ikimizi de hem suçlu hem de haklı buldu. Suçluyduk, çünkü annemi korkutup üzmüştük. Ablam defterine yazdığım için haklı

çıktı, bense defterim olmadığı ve ablamın defterini kullanmak zorunda kaldığım için haklı çıktım.

Babam, "Hadi bakalım, şimdi oyun oynayacağız," deyince çok sevindik.

Babamın oyunları çok güzeldir. Her şeyi unutup, "Ne oynayacağız?" diye sorduk babama.

Babam, "Anneniz biraz dışarıya çıktı. O gelinceye kadar lokantacılık oynayıp sofrayı hazırlayacağız. Böylece annenize de sürpriz yapmış oluruz. Herkes görev başınaaaa!" dedi ve o önde biz arkada mutfğa gittik.

Babam annemin önlüğünü giyip aşçı oldu. Ben ve ablam

da garson olduk.

Ablam, "Lokantanın sahibi nereye gitti baba?" diye sordu. Babam, "Çok bunalmış, biraz dolaşıp gelecek," deyince annemden söz ettiklerini hemen anladım.

Bence annem dolaşmaya değil, kurtarıcısını aramaya gitmişti. Zavallı kadıncağz, kurtarıcısını beklerken babam çıkagelmişti.

Annemin kurtarıcısını hayalimde canlandırmaya çalıştım. Başında altın tacı, elinde sihirli sopası, sırtında pelerini, iri yan, uzun saçlı, yakışıklı bir kral. Mutlaka öyle olmalıydı.

Bunun annemle benim aramda sır olarak kalmasını

istediğim için babamla ablama kurtarıcı kraldan hiç söz etmedim. Ancak, bu büyük sırrı yatağa yatıncaya kadar saklayabildim. Annemle babam odadan çıkınca ablama, 'Abla annemin kurtarıcısını hiç gördün mü?' diye sordum. Ablam, "Tabii ki gördüm. Neden sordun?" deyince çok bozuldum. Demek annem bana göstermediği kurtarıcısını ablama göstermişti. Anneme küsmeye karar verdim. Yine de kurtarıcısını merak ediyordum. Benim düşündüğüm gibi olup olmadığını öğrenmek için ablama "Peki nasıl biri, anlat bakalım!" dedim. Ablamın yanıtı çok şaşırtıcıydı. "Aman Selen. Sen biraz geri misin nesin? Annemin kurtarıcısı babam işte. Babamı her gün görmüyor muyuz?" dedi.

Dünya başıma yıkılmıştı. Babam nasıl kurtarıcı olabilirdi? Ne tacı ne de sihirli sopası vardı. Saçları bile uzun değildi. Belki de ablam yanılıyordu. Belki de annemin kurtarıcısından haberi bile yoktu. Bunu öğrenmeden rahat edemeyeceğimi anladım. Yatağımdan fırladığım gibi

salona koştum. Yattıktan sonra kalkıp salona gitmemize babam çok kızıyordu ama ben hiç umursamadım. Anneme, "Anne! Ablam senin kurtarıcının babam olduğunu söylüyor. Doğru mu?" diye sorarken içimden doğru olmadığını söylemesi için dua ettim.

Babam hemen, "Tabii ki benim kızım. Başka kim olabilir!" dedi. Babamın yanıtı benim için geçerli değildi. Anneme baktım. Annem gülerek, "Evet kızım doğru. Hadi sohbet etmeyi bırakın da uyuyun!" dedi.

Son umudumu da yitirmiş olarak yatağıma döndüm. Yattım ama uyuyamıyordum ki. Zavallı annem! Doğru dürüst bir kurtarıcısı bile yoktu.

Kendi kurtarıcımı onunla paylaşıp mıydım acaba? Neden olmasın? Mmm. iyi de... annem benim korktuğum şeylerden korkmuyor ki!..

Belki de canavarlardan korkuyordur. Ama bizim evde canavar yok!.. Yoksa var mı? Ayyy... Oh... Oh...

Oh...Oh... Ben iyisi mi ablamın yanında yatayım. Kurtarıcım gezmeye gitti de...

Anıl'ın Güvercinleri

Güngör Köknel

Penceremin önüne oturmuş
yemyeşil ağaçlarla süslü
sokağımızı izliyorum.
Sokağımızın parke taşları
üzerinden kayıp giden güneş,
güzel bir günün başlayacağını
müjdeliyor.

Benim
pencerenin
önünde sürekli
oturmanın
nedeni ise,
bisikletten
düşüp ayak
bileğimi
incittim. Ayağım
sargılı ve bir
süre daha
üstüne
basmamam
gerekiyor.

Bileğimi
incittiğim gün annem:
"Yaptığını beğendin mi? Ben
sana tatile kadar bisikletine
binme demiştim. Hem bileğini
incitmen, hem de okuldan
olman beni fazlasıyla üzdü,"
dedi,

Babamın da bu kazaya çok

canı sıkıldı ama, fazla bir şey
söylemedi. Arkadaşlarım ders
konusunda bana yardımcı
oluyorlar, ödevlerimi eve
getiriyorlar, evden takip
ediyorum derslerimi. Zaten
okulların kapanmasına da çok

az bir süre kaldı.
Aslında günlerim
çok da sıkıcı
geçmiyor. Tekrar
pencereden dışarıyı
seyretmeye
koyuldum.
Karşımızdaki
rengârenk çiçeklerle
süslü küçük park,
pırıl pırıl deniz ve
göğün
derinleklerindesürü
halinde uçan kuşlar
öyle heyecan

vericiydi ki, içim sevinçle
doldu.

Yanımdan hiç ayırmadığım
resim defterimi elime alıp, tüm
bu güzellikleri çizdim. Bir de
akvaryum çizdim yan sayfaya.
Geçen yıl benim de bir
akvaryumum vardı, içinde de

Resim: Aylin Baydar

sekiz tane balık. Lepistes vardı, beta vardı iki tane de çekik gözlü japon balığı. Bu eve taşınırken onu kuzenime armağan ettim. Ben daha büyük bir akvaryum almak istiyorum.

Annem gelip başucumda durdu:

"Anl, hep resim yapıyorsun, biraz da diğer derslerine bakman gerekmez mi?" dedi.

"Bugün Doğan'la matematik çalışacağız anne," dedim.

"Peki," dedi annem. İşe yetişmek için acele ediyordu. Daha sonra ağabeyim içeri girdi. Yanıma gelip:

"Eee.. Anlat bakalım ufaklık, sürekli izlediğin bu bizim sokakta neler keşfettin?.. Bir olağanüstülük var mı?" diye sordu muzipçe.

İkimiz de güldük, bir süre yanımda oturdu, bir iki komik olay anlatıp beni bol bol güldürdükten sonra o da gitti.

Sokağımıza iyice yerleşen güzelim yaz mevsiminin dışında fazla bir değişiklik yok. Karşı kaldırımda, elinde bir demet rengârenk balonla uzaklaşan satıcıya baktım. Balonlarının rengi göğün rengine karışmıştı sanki. Bu güzellik beni düş dolu bir

dünyanın içine sürükledi.

Ertesi gün ağabeyimin sorduğu değişiklik, daha doğrusu olağanüstülük oldu..

Evimizin tam karşısındaki küçük parkın yanında boş bir arsa var. Her mevsim yemyeşildir orası. İki de bak var içinde. İnsanlar bazen orada oturup güneşin batışını izlerler.

Babam bir gün, "Bu arsayı parka ilave edeceklermiş, umarımöyle olur." demişti. İşte olağanüstülük burada.

"Güvercinler!.." diye bağırdım o sabah kalktığımda. Bankların içi, üstü güvercinlerle dolmuş. Yirmi yirmi beş tane varlar. Sağa, sola küçük uçuşlar yapıyor, köpüklü dalgalar gibi titreşiyorlar gümüş kanatlı güvercinler. İçlerinde birkaç tane de beyaz var.

İçim sevinçle dolup taşıtı. Bu sevincimi ağabeyimle ya da arkadaşlarımla paylaşmak istiyorum. Ama şu anda yanımda kimse yok. Onların yakınında olmak, hepsini kucaklamak geliyor içimden. Pencereyi açtığımda sesleri bana kadar geldi. Boğuk uğultulu sesleri bazen de sokağın sesine karışıp gidiyor.

Bu heyecan içinde ağabeyimin içeri girdiğini duymadım.

"Ne o? gözlerinin içi pırıl pırıl. Bir şey mi var Anıl?" diye sordu ağabeyim

"Bak!.." diye bağırdım, ellerimi güvercinlerin bulunduğu noktaya uzatarak "Güvercinler!.. Onları bu sabah gördüm. Sanırım yirmi, yirmi beş tane varlar. Umarım kısa zaman da çoğalır, bu arsayı doldururlar!.."

"Dur! dur!.. Bu ne heyecan delikanlı!.." dedi ağabeyim.

Gerçekten heyecanlıyım, ağabeyimin beni anlamasını istiyorum.

"Harika şeyler!" dedi ağabeyim. "Sence nereden gelmiş olabilirler?"

"Nereden gelirlerse gelsinler, onları görmek beni çok heyecanlardı," dedim.

"Belli," dedi ağabeyim.

"Senin güvercinlere olağanüstü bir tutkun vardır. Bunu biliyorum. Artık onlarla oyalanır sıkılmazsın da..."

Heyecanla yüzüne baktım, bu bakışlarda bir istek olduğunu ağabeyim hemen anladı.

"Söyle bakalım şimdi, benden ne istiyorsun?.."

"Güvercinler!.." dedim büyük bir istekle. "Beni onların yanına götürmeni istiyorum. Onların yakınında olmak, ellerimle tutmak harika bir duygu olmalı. Giderken yem de alırsınız.

"Çok heyecanlanıyorsun değil mi?" dedi ağabeyim.

"Evet öyle!.."

"Bugün çok işim var, ama yarın seni onların yanına götüreceğim, söz."

Onun odamdan çıkması ile kendimi tekrar güvercinlere kaptırdım. Bazen kıpır kıpır köpüklü sular gibi dalgalanıyor, bazen de hep birden gökyüzüne yükseliyorlar. Kanat seslerini duyar gibiyim ve içimde hissediyorum tatlı bir müzik gibi. Ah aramızda şu uzaklık olmasa!.. Onları bir kucaklayabilsem!..

Ertesi gün erkenden uyandım, sanki bir el beni sarsarak uyandırdı, hemen pencereye koştum.

Güvercinlerin sayısı bir kat artmış, benim de sevincim arttı. Sanırım onları besleyenler var. Başkalarının da onları sevmesi ne güzel.

Ağabeyim bir saat sonra beni kucağına alarak, güvercinlerin

bulunduğu yere götürdü.
Bankların birinde yan yana
oturduk.

Bu sevimli yaratıklar bizden
hiç ürkmediler. Oturduğumuz
bankların çevresinde, üstünde
dolanıyor, kanat sesleri
gittikçe artıyordu. Daha sonra
başımıza, omuzlarımıza
konmaya başladılar. Sanki
bizden korkmadıklarını
kanıtlamak istiyorlardı. O
kadar heyecanlandım ki,
elimdeki yemi bile saçmayı
unuttum.

İşte o anda bir sürpriz
bekliyordu beni. Birkaç
güvercin birden kucağıma
atlayıp, başlarını yem
kutusunun içine soktular. İtiş
kakış içindeydiler. Ağabeyim
bağırdı:

"Yemi saç! Yoksa bu
canavarlar seni de yiyecek."

Saçılan yemin üstüne bir
bulut gibi çöktüler. İşte bu
güzelliği görmek istiyordum.
Koşuyorlar, birbirlerinin
ağızlarından kapıyorlar, bazen
de kavga ediyorlardı. Onları
izlerken içim anlatılması güç
sevinçlerle doldu. Birini tutup
başından öptüm. Bu sevgi
gösterisine hiç itiraz etmedi
yaramaz. Bundan cesaret
alarak birkaçını daha tutup

aynı şeyi yaptım.

"Gördün mü?" dedi
ağabeyim. "Geldiğimize değdi."

Onlarla paylaştığım şu
birkaç saat beni son derece
mutlu etti. Eve dönerken bile
gözlerim hâlâ güvercinlerdeydi.
Akşam yemeğinde anne ve
babama bu sevimli kuşlardan
söz ettim. Beni gülerек
dinlediler. "Hele bir
çoğalsınlar, belki bu arsayı
bile doldururlar," dedim.
Babam gülerек, "Seni de
onların arasına
göndeririz," dedi.

"Yoo, onların gitmesine gerek
yok, ayağı bir düzelsin, hepsi
bu eve gelir," dedi annem. Hep
birlikte güldük.

O akşam güvercin söyleşisi
epey uzun sürdü. Daha sonra
hepimiz odalarımıza çekildik.
Düşümde bile onlar vardı.
Yemyeşil ağaçların arasından
süzülerek göğe yükseliyor,
bulutlarla kucaklaşıyorlardı.
'Tekrar bulutların arasından
sıyrılıp bir yağmur gibi üstüme
geldiler. Başıma, kollanma
tüm vücuduma kondular.
Adeta kuştan bir korkuluk
olmuştum. Kollarımı yana açıp
dans eder gibi çevremde
döndüm döndüm.

Sabahleyin geç kalktım. Hâlâ

gece gördüğüm düşün etkisindeydim. Annem yanıma kahvaltımı ve bir de dergimi koymuş. O anda kulağıma alışık olmadığım bir takım sesler geldi. Sanki büyük makina sesleriydi. Yerimden doğrulup dışarıya baktığımda gözlerime inanamadım. Kocaman iş makinaları yemyeşil arsayı hallaç pamuğu gibi atıyordu. Sıralar çoktan yerlerinden alınmış, işçiler sağa sola koşup duruyordu. Bir inşaat başlamıştı. Gözlerim sevgili güvercinlerimi aradı. Çoğu gitmişti. Kalanlar da kanat çırparak, bir yükselip bir alçalarak yerlerini arama telaşına kapılmışlardı. Ürkmüşlerdi. Bir süre sonra onlar da uçup gittiler.

O sevimli kuşları gördüğüm günden beri içimde dolup taşan sevinci, bir anda yitirdiğimi hissettim. Gözlerim dolu dolu gökyüzüne baktım. O mavi sonsuzluk bomboş ve anlamsızdı. Üzüntüyle ellerimi yüzüme kapattım. O anda iki kuvvetli el beni omuzlarımdan sardı. Gözyaşlarımı ağabeyimin görmesini istemiyordum. Titrek bir sesle:

"Hani o arsa parka eklenecekti?" dedim.

Beni sıkı sıkı tuttu kollarının arasında ağabeyim.

"Üzülme," dedi. "İnan ki, bir yer bulur bulmaz yine geri gelecekler."

Fakat ikimiz de biliyorduk ki, bu betonlaşma, bu inşaatlar bitmedikçe hep yer yurt arayarak yaşayacak benim canım kuşlarım. Ağabeyim beni uzun bir süre yalnız bırakmadı. O gittikten sonra tekrara gökyüzüne baktım. O sonsuz mavilikte boşu boşuna tek bir güvercin arayıp durdum. Yerime oturduğumda öyle mutsuzdum ki.

Fakat bir kaç dakika sonra beklenmedik bir şey oldu. İri bir güvercin gelip penceremin önündeki küçük balkona kondu. Heyecandan ne yapacağımı şaşırdım. Onu ürkütmemek için soluk bile almıyordum. Sonra ona yiyecek bir şeyler attım. Telaşla yiyordu. Uzun süre balkonumda kaldı. Öyle sevinmişim ki... Bir süre sonra da uçup gitti. Onu beklediğim sürece buraya geleceğini biliyorum. Artık o benim güvercinim. Yaşasın gümüş kanatlı tombul güvercinim!

KÜÇÜK YAVRU MAYMUN

Bir gün, okula gidiyordum. Ansızın kafama bir şey düştü. Yukarı baktım. Ve kafama hindistan cevizi atan bir maymun gördüm ve sordum:

"N'apıyorsun!" dedim.

"Oyun oynuyorum!" dedi bana.

"Beni rahatsız etme, ben okula gidiyorum."

"Gidersen git! Ne önemi var?" dedi bana.

"Hayır! Çok önemli."

"Gel birlikte gidelim," dedi maymun.

"Birlikte gidemeyiz, okula maymunlar giremez."

"Beni çantana sakla," dedi.

"Sen çantama sığmazsın."

"Çantan bomboş olduğu için sığarım."

"Benim, çantam kitaplarla dolu." dedim.

15

Acar Erdoğan/ İstanbul

KÖPEK

Bizim kapımızda durursun

Geceleri bizi korursun

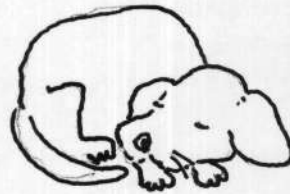
Hırsızları ısırırsın

Ne güzelsin köpek

Sen yokken evimizde

Eski evimizde

Bir gün arabamızın radyosu çalındı.

Gülçin Bekâr/ İzmir

ADSIZ KÖY

Bir köy vardı. Belki bilirsiniz. Doğuda. Çok uzaklarda. Küçük bir köy. Bu köyün girişinde, oldukça ufak bir ev vardı. İçinde yaşayanlar ise, kendi hallerinde geçinir giderlerdi. Altı yedi yaşlarında küçük bir kız, dört yaşındaki kardeşi, anası Hafize, babası ve bir kardeş adayı.

Altı yaşındakinin adı Ayşe, diğerinin adı ise Emine'ydi. Ayşe çok sevimliydi. Anası yanına çağırdığında, siyah örgülerini sallaya sallaya giderdi. Emine ise tüm zamanını ablasına soru sormakla geçirirdi.

Köylerinde okul olmadığından; Ayşe, komşu köydeki okula kadar yürüyerek gidiyordu. Kış gelmiş, her yer karla kaplanmıştı. Okul yakacağı olmadığından, her öğrenci okula birer odun götürürdü.

Ayşe erkenden yola çıkıyor, arkadaşlarıyla birlikte gidiyordu. Bu yolculuk sırasında nelerden konuşuyorlardı ki; öğretmenlerinden, arkadaşlarından, oyunlarından... Giderken çok üşürler, fakat hissetmemeye çalışırlardı. Böyle zamanlarda, hasta olup, okula gelemeyen çok öğrenci olurdu. Ayşe, bazen delik ayakkabısından baş parmağını çıkarır oynatırdı. Fadiş, Zehra ve Halime buna çok gülerlerdi. Okula gidince ilk yaptıkları şey, yanan sobanın çevresinde dizilip ısınmak olurdu. Öğretmenlerine, "Günaydın" dedikten sonra bilgi dağarcıklarını genişletmeye çalışırlardı.

Bir ay sonra, Hafize Ana'nın doğum sancıları sıklaşmıştı. Doktor bulmak gerekiyordu. Hemen çocukları alıp, kasabaya gitmek üzere yola çıktılar. Herkes doğacak bebeği çok merak ediyordu.

Uzun bir yolculuktan sonra, kasabaya vardılar. Hava çok soğuktu. Dahası, hepsi çok yorulmuştu. Hiç vakit kaybetmeden doktora gittiler. Hafize Ana'yı muayene eden doktor, onu hastaneye yatırdı. Az sonra ailelerine yeni bir kardeş gelmişti. Bebek, dört kiloydu ve erkekti. Adını Cemal koydular. Hafize Ana hastanedeyken, babalan ve çocuklar, geceyi bir handa geçirdiler.

Ertesi gün köye doğru yola koyuldular. Köye geldiklerinde akşam olmuştu. Herkes çok mutluydu,

Ayşe, okulda arkadaşlarına kardeşini anlatıyordu. O kadar coşkuluanlatıyordu ki, onlar bile bu küçük bebeği çok seviyorlardı.

Bahar gelmek üzereydi. Ayşe, okula gidip geliyordu.

Yine bir gün okula gittiklerinde, kötü haberi aldılar. Okullarına baskın düzenlenmiş, öğretmenleri öldürülmüş ve okul harap olmuştu. Çok üzüldüler. Ağlamaya başladılar. O gün dönerken Ayşe ayakkabısından başparmağını çıkarmadı.

İnanır mısınız bilmem. Hâlâ, Ayşe ve arkadaşları yeni bir okul ve öğretmen bekliyorlar...

Ayşe Pınar Köprücü

BABAM

Canım arkadaşım
Ahmet Metin Önel
Neler yapıyorsun İstanbul'da, gelsene Ankara'ya da
İlgaz'ı, Anadolu'yu gezelim
Merhaba diyelim doğacak güneşe
Birlikte gidip İstanbul'a havai fişekleri görelim
Ankara'da gezip Göktaşı'nı yazalım
Bu iş hep böyle sürsün, hiç bitmesin
Acaba ne cevap verirsin bütün bunlara
Canım tabii ki evet dersin
Işık dolu, sevgi dolu bakışlarınla.
Ğ ile başlamaz cümle,
I ile zor bulunur kelime,
M ile merhaba, h ile hoşça kal.

Elif Önel/ Ankara

BULUT

Mavi kumda beyaz saçak
Gel de
Yan gel yat

Kimisi insan
Kimisi ağaç
Bana göre hepsi
Birer bağlaç

Her şekle girersiniz
Yavaş yavaş gidersiniz.

Bir ağaç var gökte
Keşke o ağaca çıksam
Ne olurdu sanki
O ağaç yaşasaydı.

Her şekle girersiniz
Yavaş yavaş gidersiniz.

Bir roket var gökte
Keşke o roket binsem
Olsaydı ya canlı
Binerdin üstüne hemen.

Ne düşünürsem düşün
Bulurlarda cansız
Ancak hayallerde
Birer canlı parçamız

Begüm Gülsoy/ İstanbul

Grup çalışması olarak bir ödev hazırlayacağız. Polat, ben, Çiğdem ve Haluk bir grubuz. İlk toplantı Polat'ların evinde yapılacak. Cumartesi günü dosyamı alıp Polat'ların evine gittim. Kapıyı annesi açtı. Polat bakkala gitmiş. Çiğdem gelmiş, içerdeki akvaryuma bakıyor. Sessizce yanına gidiyorum. Çiğdem'i okul forması dışında bir giysiyle ilk görüşüm. Sanki boyu daha uzunmuş gibi geliyor bana. Her zamanki gibi yüzüne bakarken yüzüm kızarıyor. Çiğdemle aynı grupta olmayı nasıl başardım. Öğretmenin beni koyduğu grup bir kişi fazla çıkınca bir anda öteki gruba geçebileceğimi söyledim. Kimse bir şey anlamadı.

Az sonra Polat ve Haluk geldi. Masa başı toplantımızda bol bol gülündü, Polat'ın annesinin yaptığı kurabiyeleri yedik. Bir sonraki toplantıyı Çiğdemlerde yapmak üzere karar aldık.

En uzakta oturan benim. Oysa Çiğdem'i evine bırakmak istiyorum. Haluk bizle yürüyor. Az sonra vedalaşıp gideceğini umuyorum, ama gitmiyor. Ne yapacağımızı bilmeksizin öylece yürüyoruz. Kavşağa gelince Çiğdem duruyor bana dönüyor:

"Sen trene binmeyecek misin? İstasyon geride kaldı."

Öylece kalıyorum. Haluk da soran bakışlarla bana bakıyor. Hemen arkalarındaki ağaç, binalar, otomobiller dönmeye başlıyor. İleri doğru bir adım daha atıyorum. "Şey alacaktım da... Anneme... Çengelli iğne..."

Birden aklıma geliyor bu. Annem geçen gün evde aramış bulamamıştı. Neden olmasın? Ona çengelli iğne almak isteyemez miyim? Yürümeye başlıyoruz. "Aşağıda tuhafiyeci var ya..." diye ekliyorum.

Az sonra tuhafiyecinin önündeyiz. İçeri giriyorum. Bir deste çengelli iğne alıp çıkıyorum. Artık daha ileri gidemem. Çaresiz, vedalaşıyorum. Konuşarak ve gülerek yürümeye devam ediyorlar. Bir süre istasyona doğru ilerleyip sonra duruyorum. Geri dönmek, onu uzaktan da olsa izlemek için içimde dayanılmaz bir istek var. Kalbim hızlı hızlı çarparak tuhafiyecinin oraya kadar yürüyorum. Çok fazla ilerlemiş olamazlar. Ya beni görürlerse? Ağaçların arasından ilerleyen karaltıları tanımaya çalışarak bakıyorum. Birden bir ses... Tuhafiyeciden çıkıyorlar. Göz göze geliyoruz. Baştan aşağı kıpkırmızı kesilmiş olmalıyım ki, "Neyin var?" diyor Çiğdem. Gözlerim kararıyor. Başım dönüyor. Ne diyeceğimi bilmez haldeyim. Birden kalın bir sesle irkiliyoruz. "Evladım, cüzdanını arıyorsun değil mi? İşte burada unuttun. Az önce çengelli iğne alan sen değil miydin?"

Şaşkın şaşkın cüzdanıma bakıyorum. "Evet, evet, bendim..." Cüzdanımı alıp cebime koyuyorum. Haluk'la Çiğdem'e gülümsüyorum. "Bu yüzden dönmüştüm..."

Koşar adımlarla istasyona gidip kendimi ilk gelen trenin içine atıyorum.

AYI

James Oliver Curwood

Üçüncü (Bölüm

Miki

İkinci Bölümün Özeti: Niua'nın hayatındaki ilk gündeğumundan sonra, ilk yaz gezintisine başladılar. Niua o zaman on bir haftalık. Haziranın ilk günlerinde Niua 'itin hayatında büyük bir değışikliğın başlangıç noktası olması gereken bir olay geçti. Nuzak öğle uykusuna yattığında gezintiye çıkan Niua, Nuzak'ın pençesi yerine yaşlı erkek Maku'nun pençesini ısırmıştı. Pençenin anasına ait olmadığını anlayınca arkasına bakmadan kaçmaya başlamış, Niua'yı takip eden Maku da Nuzak'la karşı karşıya kalmıştı. Aralarında kıyasıya bir dövüş olmuş; sonunda Maku topallayarak kaçmış, fakat Nuzak da iyice hırpalanmıştı.

Bu ilk Haziran ikindisinin sıcak güneşı içinde, anasının yanında ayakta durmuş, dere yatağı boyunca kaçmakta olan Maku'yu seyreden Niua, en az dört yüz kilo çeken eski bir bıçkın savaşı etkisi yapıyordu, oysa henüz basık karınlı, yuvarlak ağızlı ve en çok sekiz kilo gelen yavru ayıdan başka bir şey değildi.

Dövüş sona ereli ancak birkaç dakika geçmişti. Koca ayının göğsü bir demirci körüğü gibi hava ile dolup boşalıyordu. Maku öte kıyıdan kaybolunca, Niua tombul poposu üzerine oturdu, kulaklarını tuhaf bir şekilde ileri uzattı ve kaygılandırıcı düşüncelerle dolu pırıldayan yuvarlak gözleriyle anasını

seyretti. Nuzak ıslık gibi bir acı ses çıkardıktan sonra, biraz önce yanında yattığı kayaya doğru ağır ağır yürüdü. Zavallı gövdesinin bütün kemikleri kırılmış, dağılmış gibi geliyordu ona. Topallıyor, iniltiyle sarsılıyor ve arkasında otlar üzerinde kanlı izler bırakıyordu. Maku onu iyice hırpalamıştı.

Yere uzandı ve sanki şöyle dermiş gibi Niua'ya baktı:

"Eğer böyle maskaralıklar yapmasaydın ve bu yaşlı eşkiyanın öfkesini uyandırmasaydın başımıza bu gelmezdi. Bak şimdi ne haldeyim!"

Genç bir ayı hemen dövüşün yara berelerini iyileştirmeye bakardı; fakat Nuzak bütün ikinci sonrası boyunca ve arkasından bütün gece hiç kımıldamadan öylece yatıp kaldı.

Sabahleyin ayağa kalktı ve Niua'ya arkasından gelmesi için homurdandı. Ağır ağır, güneşin üstünde pırıldadığı tepeye tırmandı. Hiç de keyfinden yola çıkmış değildi, fakat kafasının içini müthiş Maku'nun geri döneceği korkusu sarmıştı; yeni bir dövüşte işinin biteceğini

biliyordu.

Bunun üzerine tepenin öbür yamacına inmeye, yeni bir vadiyi geçmeye çabaladı ve büyük bir kapı gibi görünen yanları yontulmuş bir yarıktan çayırırlarla, göllerle ve yer yer geniş çam ve sedir ormanlarıyla kaplı bir alana girdi. Bir hafta bu ovanın ortasında bildiği bir akarsuya doğru gitti. Tam ikinci vakti bu ırmağa vardılar; Niua öylesine yorulmuştu ki, annesinin onu uyumaya gönderdiği çam ağacına güçlkle tırmandı. Nuzak balık avlamaya giderken o elverişli bir çatal bularak hemen uyudu.

Irmak, yumurtalarını bıraktıktan sonra küçük su birikintilerinde hapsolmuş sazan balıkları ile doluydu. Bir saatten az bir süre içinde Nuzak kıyıya koca bir balık kümesi yığıdı.

Tam güneş batarken Niua beşiğinden inince Nuzak'ın yiye yiye bir fıçıyı andıracak şekilde şiştiği ziyafete katıldı. Yavru ayı ilk defa balığın tadına bakıyordu. Bir hafta süresince bu cennet besini ile yaşadı. Sabah, öğle akşam hep balık yutuyor, karnı

patlayacak dereceye gelinceye kadar yiyordu. Her yerde onlara günden güne daha ekşi bir hal alan koku eşlik ediyordu. Koku ne kadar ekşileşirse, Niua'ya ve. anasına o kadar nefis geliyordu. Niua iyice dolu bir yağ tulumu gibi şişiyordu. Bir haftada üç kilo aldı. Meme emmekten vazgeçmişti, zira yaşlı ayının beklenmedik bir şekilde sütü kesilmişti.

Sekizinci günün akşamına doğru, Niua ile anası bol bol balık yedikten sonra, çimenli bir tümseğin kıyısında uyumak için yattılar. Doğrusu Nuzak, bütün kuzey bölgesinin en mutlu ayısı idi. Karnını doyurmak onun için bir problem değildi. Irmakta oyukların ağzını kapadı mı, başka hiçbir ayının elinden almak için dövüşmeye gelmediği yüzlerce balık yakalıyordu.

Aynı gün, tam güneş batarken çömelip ellerini yere dayamış bir adam, ırmağın akıntı yönünde sekiz-dokuz kilometre ötede bir kum yığınının gözden geçiriyordu. Gömleğinin geri kıvrılmış olan kolları esmerleşmiş pazılarını meydana çıkarmıştı, şapkası

olmadığından hafif akşam yeli, ancak sekiz dokuz ay önce av bıçağı ile kesilmiş karmakarışık sarı saçlarını tersine kaldırıyordu.

Adamın bir yanına tenekeden bir kova konmuştu. Öte yanında, ona canlı bir ilgi ile bakan küçük bir köpek oturuyordu. Bu hayvan hiç de göze hoş görünür bir türden olmadığı halde insana pek yakındı. Kumun üzerinde uzanmış olan kuyruğu incecikti, her omur kemiğinde bir düğüm vardı; bir çocuk ayağı büyüklüğünde olan pençeleri küçük boks eldivenlerini andırıyordu.

Kafası gövdesine oranla üç kere daha büyüktü ve bir kaza, onu bir kulağından yoksun bırakarak bu şaheseri tamamlamakta tabiata yardım etmişti.

Adam dakikalardan beri ilk defa konuştu ve Miki şu sözlerin doğrudan doğruya kendine yöneltilmiş olduğunu anlayarak baştan ayağa titredi:

"Senin on iki haftalık olduğunu bildiğim kadar, bunların da bir ayı ile yavrusu olduğundan eminim. Onların daha bugün buradan geçmiş

olduklarını kesinlikle söyleyebilirim!"

Adam kalktı, ormanın başlama çizgisi üzerinde gittikçe koyulaşan gölgeye baktı ve kovasını su ile doldurdu. Bu süre içinde, batmakta olan güneşin son ışınları tüm yüzünü birkaç saniye aydınlattı. Bu, kuvvetli, iyimser ve üzerinde yaşama sevinci okunan bir yüzdü. Ani bir esinlenme ile ışıklanan gözlerinde yalnız ormandan gelmeyen bir yansıma göründü. Deminki sözlerine şunları ekledi:

"Miki, senin acınacak haldeki iskeletini, kızcağız için sürükleyip götürmek zahmetine katlanıyorum; çünkü sen ince zevkle ve güzelce yontulmamış bir mücevhersin, o seni bu iki şey için sevecek. Anlıyorsun ya, o benim kızkardeşimdir. Bir de seni bu ayı yavrusu ile götürebilirim..."

Su kovasıyla yüz metre uzaklıktaki küçük çam dizisine dönerek ısıklık çalmaya koyuldu.

Miki adım adım arkasından gidiyordu.

Büyük Hudson Körfezi Kumpanyası ajanı olarak yeni tayin edilen Challoner, kampını gölün kıyısında ırmağın ağzı yakınına kurmuştu. Pek fakir bir kamptı bu. Kötü bir çadırı, onun kadar berbat bir kayıktan ve küçük bir eşya denginden ibaretti.

Ufak bir ateş üzerinde bir kahve ibriği ile bir balık tenceresi tıngırdıyor; temizlenmiş ve tamir edilmiş bir kır fırınında bir galeta kızarmaya başlıyordu.

Efendisinin topukları dibine gelmiş olan Miki köşeli kalçaları üzerinde öylesine oturmuştu ki, kaynamakta olan balığın dumanları tam burun deliklerine geliyordu. Challoner'in son hazırlıklarını izleyen gözleri ışıl ışıl parlıyordu ve hayvan her soluk alıştan sonra sarkık dudaklarını yalıyor ve salyasını lezzetle yutuyordu. Gerçekte Miki ününü doymazlığına borçluydu. Her zaman açtı ve ne kadar bol yerse yesin hep oruç tutar gibi görünüyordu. İşte bunun için sahibi ona Miki, yani davul adını vermişti.

Balığı ve galetayı midelerine

indirdikten sonra Challoner piposunu yakarak kafasında olan şeyi açıkladı:

"Yarın bu ayıyı aramaya çıkacağım!"

Ateşin yanında doğrulmuş olan Miki, onu dinlediğini göstermek için kuyruğu ile toprağı kırbaçladı.

"Seni ayı yavrusu ile bir çift arkadaş yapacağım, kızcağız gülmekten katılacak!"

Miki kuyruğu ile yere daha sıkı vurdu. Sanki: "Çok güzel fikir!" demek istiyordu.

Challoner, köpeğin başının üstünden bin altı yüz kilometre uzaklıklara bakarak:

"Biraz düşün," diye devam etti. "On dört ay! Nihayet eve dönüyoruz. Seni bu küçük kızkardeşim için eğiteceğim, seni ve ayı yavrusunu. Umarım bu onun hoşuna gider?"

Challoner kalktı ve gerindi. Kasları çatırdadı. İçinde dev gibi bir hayatın kaynadığını hissediyordu.

Ancak son anda kuyruğu ile toprağı vurmaktan vazgeçen Miki de pek uzun bacakları üzerinde dikildi ve barınaklarına doğru efendisinin arkasından gitti.

(Sürecek)

BİR FARKLI KAHRAMAN

İ. Uğur Esgün

Resimler: Hüseyin Morova

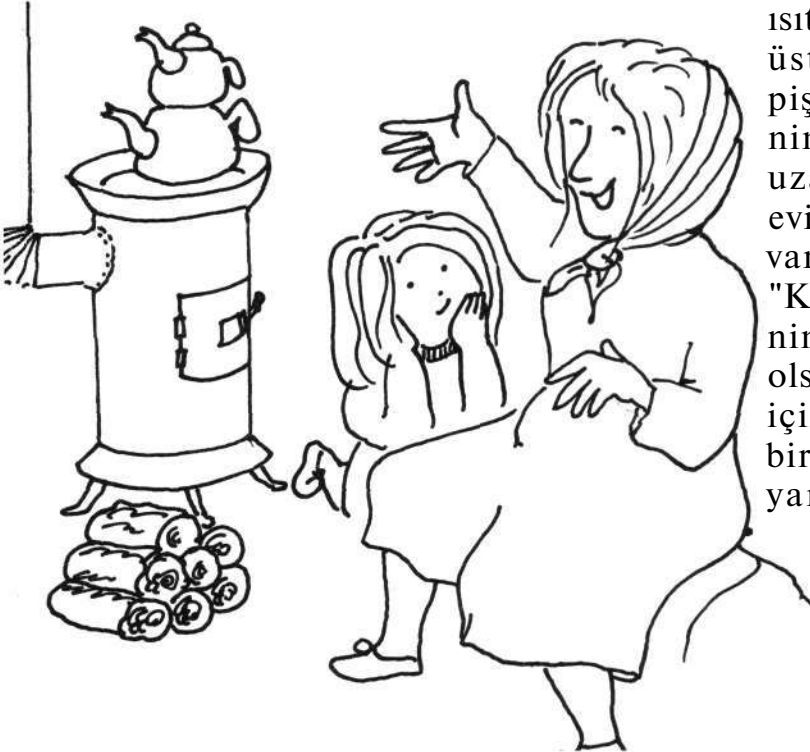
SOĞUK VE KARLI bir kış gecesinde bir çocuk ne yapabilir? Bu soru, küçük Ahmet'in annesi ya da babasına sorulsaydı, yanıtlan şöyle olurdu herhalde: Sıcacık bir odada, yanan bir kömür sobasının yanı başında çıtır

çıtır pişen kestaneleri seyredip, nineciğin ya da dedeciğin anlattığı birbirinden ilginç masalları can kulağıyla dinlemek.

Ahmet, aynı yanıtı veremezdi ama... Çünkü kömür sobaları eskisi kadar yaygın değildi.

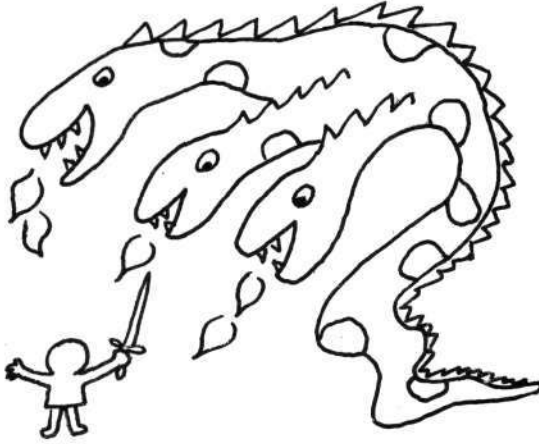
25

Nitekim kendi evleri de, kaloriferle ısıtılıyordu. Soba üstünde kestane pişirmenin tadına ninesinin, çok uzaklarda kalan evinde, o da bir kere varmıştı. Birdenbire, "Keşke şu an nineciğimin evinde olsam..." diye geçirdi içinden. Ninesiyle birlikte gürül gürül yanan sobasını ve

üstünde çıtırdayan sıcak
kestaneleri özlemişti. Ve tabii,
ninesinin ağzından ballar
akarak anlattığı güzelim
masalları da... Nerden bulurdu
o masalları? Okuma yazma
bilmezdi oysa... Üstelik hiç de
korkunç masallar değildi
onlar... Ne öcüler vardı onun
anlattığı
masallarda ne de
onu bunu kesen
eli kılıçlı
cengâverler...

Babası da
annesi de çok az
masal anlatırlardı
kendisine. Şimdi
bir tanecik
anlatsalar olmaz
mıydı? Olur mu,
televizyon
seyretmek
varken, kim kalkıp da Ahmet'e
masal anlatacaktı? Bari sıcak
sıcak yiyebileceği bir şeyler
olsaydı... Örneğin kestane!
Soba üstünde kızardıklarını
görmese de, kapıdan bir
kestaneci geçseydi de bari
ondan alıp yiyebilseydi...
Kestaneciler de iyice azalmıştı
zaten. Ara sıra sesini duyardı
dışardan. Fakat her nedense
canı pek çekmez, almak
istemezdi. Keşke şimdi

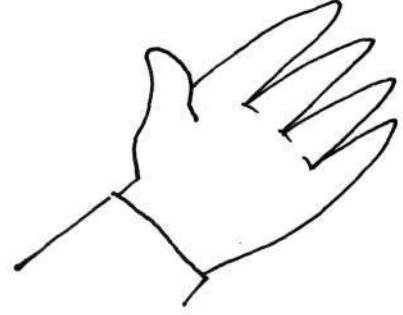
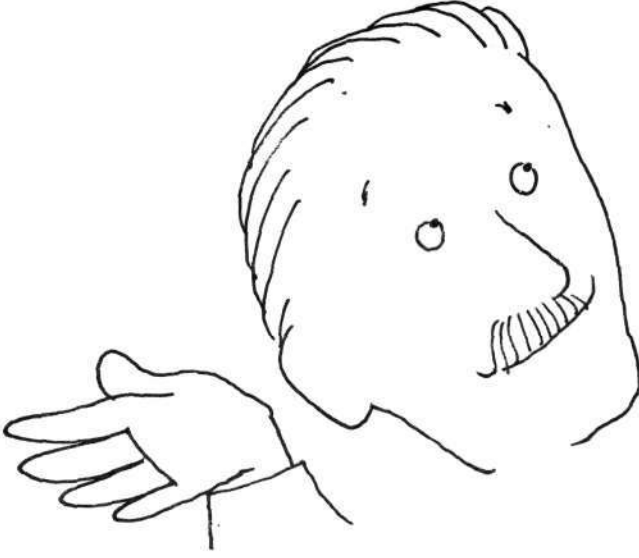

geçseydi bir tanesi... Ne güzel
olurdu! Nasıl da canı
çekmişti... Nerde?.. Böylesine
soğuk ve ürkütücü bir gecede
kim çıkar da sokaklarda
kestane satardı? İyisi mi,
aklından çıkarmak bu
düşünceleri. Boş boş
televizyona bakmak... Tıpkı

anne ve
babasının
yaptığı gibi.
O da ne?
Her yer
birdenbire
karanlığa
gömüldü.
Elektrikler
de tam
zamanını
bulmuştu
kesilecek..
Ahmet,

korkuyla annesine sokuldu.
Annesi saçlarını okşarken,
elektrik kesintisinin kendi
işine yaradığını fark etti
Ahmet. Annesi karanlık
sayesinde kendisiyle
ilgileniyordu işte!.. Hem,
televizyonun çalışmaması da
sevindirici değil miydi? "Tam
sırası," diye düşündü ve
yüksek sesle babasına:

"Babacığım, bana güzel bir
masal anlatır mısın?" diye

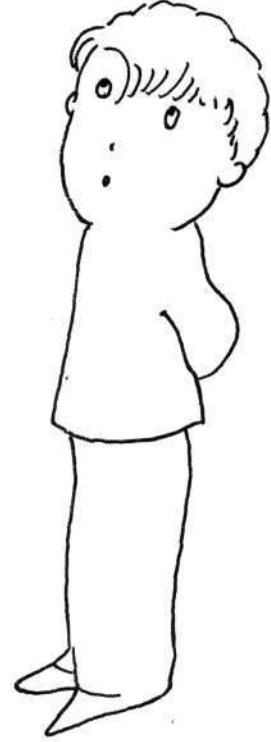
sordu. Televizyon yoktu ya, babası fazla nazlanmadan Ahmet'e sokuldu. "Bir varmış bir yokmuş," diye anlatmaya başladı. Ahmet, babasının sözünü keserek*, "Babacığım, lütfen ne öcü olsun, ne de eli silahlı kaytan bıyıklı kahraman, onların sözü edilmediği bir masal istiyorum." Babası itiraz etti:

"Ama yavrucuğum, öcüsüz, canavarsız ve tabii bunları öldürecek kahramansız masal olur mu? Biz de böyle masallar dinleye dinleye büyüdük..."

Ahmet fazla üstelemedi. Hiç masal anlatmamasından daha iyiydi. Coşkusuz ama dikkatli bir şekilde babasını dinlemeye

koyuldu. Bu seferki kahramanın kocaman bir kılıcı vardı; kendinden başka kimsenin kaldırmaya gücü yetmezdi o kılıcı.

Ağzından alevler saçan yedi başlı devi kanlar içinde nasıl yere seriyordu bu kahraman?.. Uydurma

devler, uydurma kahramanlar... Biliyordu ki, tüm yaşamı boyunca karşılaşmayacaktı böyle bir devle... Sonra tüm ülke halkı bir şey yapamıyordu da, bu kahraman tek başına her şeyi nasıl beceriyordu?.. İyice sıkılmıştı masaldan... Yine de babasını üzmemek istemedi. Sıkıla sıkıla dinledi babasını... Uykusu da gelmişti ki, birden bir ses duydu dışarda:

"Kestaanee!.. Kestaanee!.."

Önce inanmadı. Sonra koşarak pencerenin yanına gitti ve perdeyi araladı. O karda, o soğukta; kollarına kısa gelen bir ceketle üşümemeye çalışıp, bir yandan arabasını sürerken diğer yandan bağırarak kestaneciyi gördü. Nasıl sevinmiş, nasıl heyecanlanmıştı...

"Baba!" dedi, "Kestane alalım lütfen..."

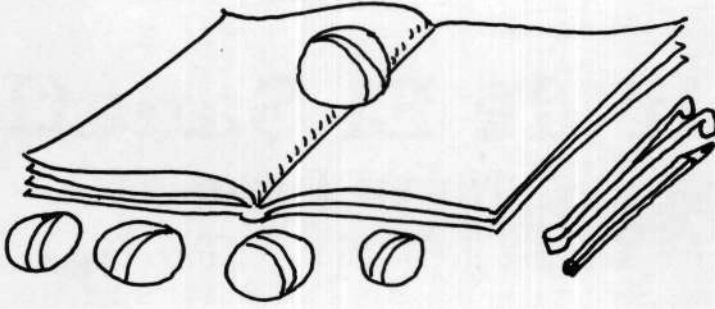
"Tamam da oğlum masal, kahraman..."

"Boş ver be baba masalı, kahramanı... Hemen çıkalım, kestaneciyi kaçırmadan..."

Baba-oğul dışarı

çıkıp kestaneciyi durdurdular. Ahmet üşümüş elleriyle kestaneyi tartan yaşlı adamı seyrediyordu merakla. Kendisi, kendisini bırakın, babası cesaret edebilir miydi böylesi bir ayazda, kış kıyamet demeden üç-beş kestane satıp da para kazanma savaşı vermeye?.. Kahraman?.. Niye hiçbir masalcının aklına gelmemişti bu kestanecinin kahramanlığı?.. Kestanelerin piştiği sobayı ağzı alevler saçan canavarlara benzetti. Sırtında duyduğu o kış akşamının ürpertisi, yedi başlı devden daha gerçek ve

heyecan vericiydi. Evlerinin kapısını açar açmaz yüzlerini yalayan ılık hava olmasaydı, Ahmet eve girdiklerinin ve kestaneci amcanın uzaklaşırken, sesinin hâlâ sokakta yankılandığının farkına bile varmayacaktı.

Ahmet yıllar geçtikçe, asıl kahramanlıkların çalışarak emek harcayarak verilen yaşam savaşlarıyla kazanıldığını daha iyi anlayacaktı. Büyüdükçe, geceleri soğuk canavarıyla olmasa da, gündüzleri birçok canavarla savaşan babasının; daha bir büyüdükçe, daha daha farklı canavarları dize getiren annesinin

kahramanlığını da anlayacaktı. Ve Ahmet, çok daha büyüdükçe yazar olmaya karar verecekti. En büyük savaşı, insanların değiştirmeye korktukları ve hiçbir yarar sağlamayan, tersine insanların gelişmesini engelleyen katı kurallara karşı verecekti.

Ahmet büyüdüğünde kendi canavarını böyle seçti, ilk kestiği baş da, çocukları korkuyla, şiddetle büyüten, nerden geldiği belli olmayan garip masallar oldu.

Çocuklar için yazdığı ilk öyküsünde, onların saf ve temiz dünyasına "Kestaneci Amca" adında bir farklı kahraman armağan etti.

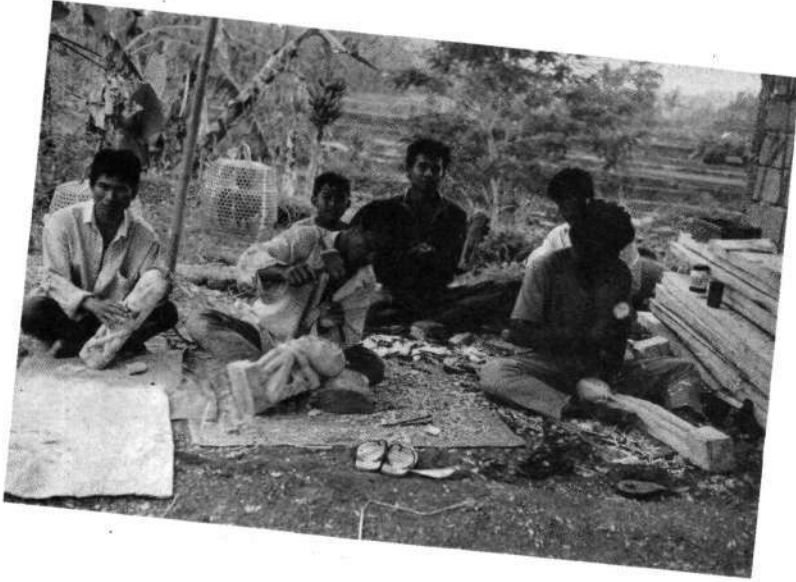

Bali' de El Sanatları

Nuran Turan

Bali halkının el becerisi çok gelişmiş. Hemen hepsi sanatkâr. Ürettikleri eserler de çok değerli. Bali'de turistler çok alışveriş yapıyorlar. Sanatkârlar bir yandan çalışıyor bir yandan da ürettikleri eserleri satıyorlar. Tahta oymacılığı Bali'lilere atalarından kalmış. Öylesine güzel yapıtları var ki...

30

Fotoğraflar: Nuran Turan

Kullandıkları ahşap ise çok değerli tik ağacı. Tik ağacı tropik bölgelerde yetişen tahtası çok dayanıklı bir ağaç türü. Duymuşsunuzdur, bu ağaç suya dayanıklı olduğundan tekne yapımında çok kullanılıyor.

Bali halkının yaşantısında horoz dövüşünün çok önemli bir yeri var. Hemen her evde besleniyor bu dövüş horozları. Bu horozlar kırmızı, pembe, mavi, yeşile boyanarak dövüşe hazırlanıyorlar.

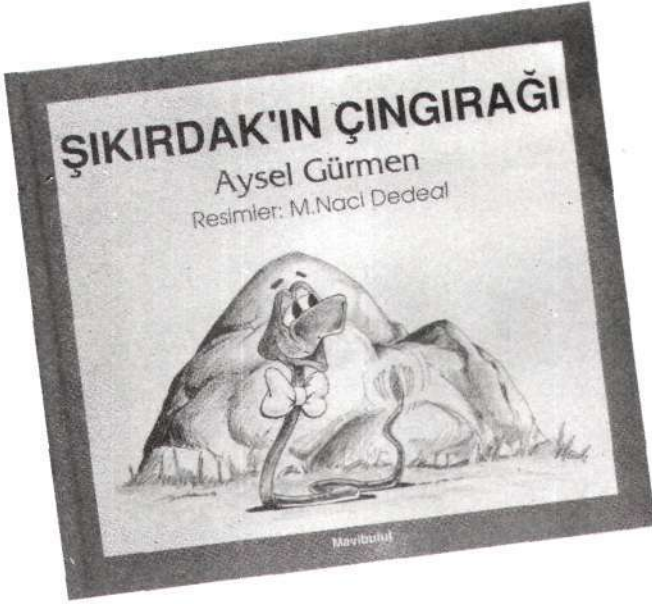
Tarafıtarlar
tuttukları
horoz için
bahse girip
para
yatırıyorlar.

Dövüş sırasında öyle çok heyecanlanıp, bağılıyorlar ki sormayın. Horozların kan revan içinde kalışlarını hiç sevmedim. Seyircilerin tezahüratı ise izlemeye değeri.

BİR KİTAP BİR YAZAR

Selma Erdoğan

Şıkırdak'ın Çıngırağı

Aysel Gürmen * Res.: Mehmet Naci Dedeal * Mavibulut Yayınları * 1. Basım: Kasım 1994 * 32 sayfa * 22 X 24 cm * Kuşe kağıda, ciltli * renkli resimli*! 15.000TL

"Şıkırdak, çıngırağının sesini çok seven minimini, sevimli bir ylandı. Durmadan çıngırağını şıkırdatıp sesini dinler, güler eğlenirdi. Çıngırağını yerli yersiz şıkırdatmaması gerektiğini öğrenince mutluluğu

bitiverdi. Şıkırdak'ın mutsuzluğuna çok üzülen ailesi ona, sesi çıngırağının sesine benzeyen bir müzik aleti bulmaya karar verdi. Hep birlikte birçok müzik aletinin sesini dinlediler."

Çocuk edebiyatının yeni ismi Aysel Gürmen'in ilk kitabının ilginç konusu böyle. 1956 yılında Kıbrıs'ta doğan Aysel Gürmen, ilk, orta ve lise öğrenimini Kıbrıs'ta tamamladıktan sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde işletme ve eğitim bölümlerini bitirdi. Bir süre özel bir yuvada öğretmenlik yaptı. Ayrıca, özel bir dersanede Türkçe ve İngilizce öğretmenliği yaptı, bir ithalat firmasında çalıştı. Gürmen bir süredir bütün zamanını çocuklara güzel kitaplar yazmak için harcıyor. Dergimizde "**Benim Adım Selen**" adlı öyküyle başlayan öykü dizisi de yalanda kitap olarak yayımlanacak.

Şıkırdak'ın Çıngırağı'nda yazar bir yandan müzik aletleriyle ilgili bilgiler vermeye çalışırken, uyaklı ve müzikal bir dil kullanmaya çalışarak küçük yaşta okuma zevkini aşılama çalışıyor.

Kitaplığınızda Aysel Gürmen'in bu ilk kitabı mutlaka bulunmalı.

Mavibulut Yayınları

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLERİ DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim * *Fatih Erdoğan*
Artık Kendim Çizebilirim * *Fatih Erdoğan*
Artık Kendim Kesebilirim * *Fatih Erdoğan*
Artık Kendim Sayabilirim * *Fatih Erdoğan*

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*
Kardeş İsteyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı (Ciltli) * *Waddell-Firth*
Kırçıl Horoz (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Demet'in Bahçesi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Kedi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Ballık (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Köpek (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Kuş (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Aç Tırtıl * *Eric Carle*
Annem ve Ben * *Leylâ Sakpınar*
Kardeşim ve Ben * *Leylâ Sakpınar*
Şıkırdak'ın Çıngırağı (Ciltli) * *Aysel Gürmen*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü * *Fatih Erdoğan*
Okula Geç Kaldım * *Fatih Erdoğan*
Dedem Bana Düdük Yaptı * *Fatih Erdoğan*
Geçiyordum Uğradım * *Fatih Erdoğan*

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde * *A. A. Milne*
Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * *A. A. Milne*
Park, Peri ve Belediye Başkanı * *Dilek Aykul Bishku*
Bayan Tutu Modaya Uyuyor * *Melek Güngör*
Gökyüzündeki Tuhaf Delik * *Dilek Aykul Bishku*

EDEBİYATA DOĞRU DİZİSİ (Ciltli)

Kanaryamın Öyküsü * *Ayla Çınaroğlu*
Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev * *Ayla Çınaroğlu*
Serdar'ın Öyküleri * *Nuran Turan*
Serdar'a Öyküler * *Nuran Turan*

KİTAP KURDU DİZİSİ (Ciltli)

KÜÇÜK Prens * *A. Exupery*
Uçurtmam Bulut Şimdi * *Sevim Ak*
Seni Seviyorum Coco * *Güngör Köknel*

DERGİLER

KIRMIZIFARE Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi
Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ Dergisi

Değerini anneler bilir